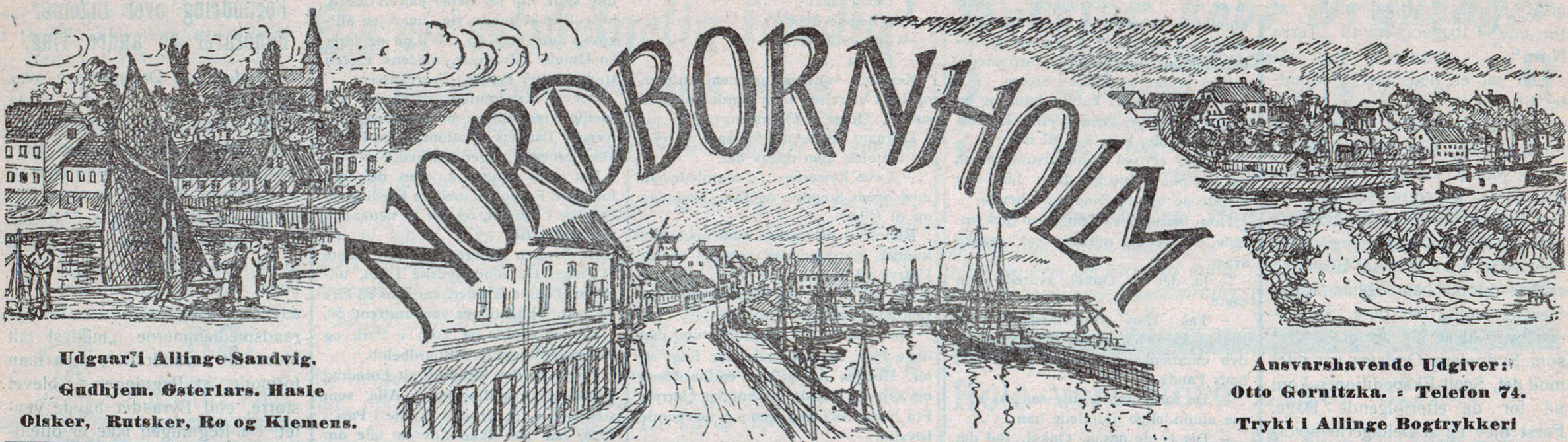

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 234

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 5. Februar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1932

Penge.

—0—

Højskoleforstander Arnfred, Askov fortsætter sit Foredrag om Penge og Pengeforhold:

Andelspengene.

Dermed kommer vi til det, som særlig interesserer, nemlig hvorvidt de ny Edéer fra Selskabet Jord, Kapital og Arbejde, kan give os en genial Løsning af de Vanskeligheder, vi er inde i, ved at faa Nationalbanksedlerne udvekslede med Sedler, der er dækket af Jordværdi, af 1. Prioriteter. Det har vi allerede i nogen Maade med de Nationalbanksedler, vi har. Vi ved, at der ikke er Guld for alle disse Sedler. Disse Penge er for en Del dækkede af Kreditforeningsobligationer. Der er altsaa for saa vidt ikke noget nyt i dette.

Hvis et Selskab udstedte 3 Mill. Kr. Sedler og fik et rentefrit Laan paa dette Beløb, var der jo med 5 pCt. Rente 150,000 Kr. at tjene. Det er mange Penge i vore Dage. Men vi kommer dermed til det, som mere vidtrækkende, om man vil bruge de ny Penge til at udbetale 1. Prioriteterne, og efterhaanden afvikle disse Prioriteter. Saa kan man enten lade dem være fri for at betale Renter eller ogsaa lade Renten gaa i de offentlige Kasser. Der er aabenbart her nogen Usikkerhed med Hensyn til, hvad man vil. Men hvis man blot afløste Prioriteterne paa den Maade og lod disse Mennesker blive fri for at betale Renter, kom det kun Prioritetshaverne til gode, hvorimod det kom alle til gode, hvis man lod dem betale Renter og lod dem gaa ind i offentlige Kasser til Afløsning af Skatterne.

Sæt nu, at man blev ved, indtil man kom op paa de 356 Mill. Kr., som nu udgør Seddelomløbet, saa var man saa nogenlunde træt.

Man kan ræsonnere, at vi faar maaske baade Nationalbankpenge og Andelspenge eller ogsaa, at Andelspengene driver Nationalbankpengene hjem, saa Andelspengene tilsidst erobrer det hele. Men det vil tage Tid, og inden man er kommen saa vidt, vil vi vist være naaet til 1938, det Aar, da Nationalbankens Oktroy udløber, og saa er Ulykken vel ikke saa stor. Vi skal saa ikke blot have Nationalbankpengene skubede til Side, men ogsaa Kreditforeningsobligationerne. Men kan det virkelig lade sig gøre?

Paa een Dag.

Jeg gaar ud fra, at man ønsker dette udført hurtigst muligt. Jeg vil vise den Vej, hvor man kan det paa een Dag. Jeg vil sige til Regeringen, at de Sedler, som Nationalbanken udgiver, er jo ikke dækkede af Guld. Derfor kunde vi godt trykke nogle flere Sedler, naar de blot er dækkede af solid

Jordværdi eller 1. Prioritet, og saa kunde Regeringens Nationalbanksedler være lige meget. Men for at klare Opgaven paa een Dag maa jeg have en Del Agenter til Hjælp. Der er Kreditforeningsobligationer for tre Milliarder. Saa trykker jeg saa mange Hundredkronesedler, at de repræsenterer de tre Milliarder, der er dækket af 1. Prioriteter i den danske Jord. Saa bliver mine Agenter sendt ud til alle Banker, Sparekasser og Privatpersoner, der har Kreditforeningsobligationer. Disse Obligationer bliver købt i Paris, selv om Kursen staar noget længere nede, altsaa til 100. De faar ny Nationalbanksedler, og jeg faar de gamle Obligationer. Jeg køber altsaa alle Kreditforeningsobligationer i hele Landet og udgiver de ny Sedler i Stedet for, og saa gaar hele Læsset af Kreditforeningsobligationer ird i Nationalbanken som Sikkerhed for Sedlerne. Hvis Folk nu vedblivende skal betale $4\frac{1}{2}$ pCt. i Rente af disse Penge, saa strømmer disse Renter ind i Folkebanken, det vil sige omkring 135 Mill. Kr. om Aaret, som Banken ingen Brug har for. Der kræves intet Udbytte af disse Penge, for Folkebanken har Kuponerne. Disse 135 Mill. Kr. skal altsaa ikke udbetales til nogen. Statsskatten udgør nu omkring 100 Mill. Kr. og Kommuneskatterne omkring 300 Mill., altsaa ialt 400 Mill., men vi har kun 135 Mill. dertil. Men de 3 Milliarder er jo ogsaa kun en Tredjedel af den danske Ejendomsskyld, saa for saa vidt stemmer den godt nok.

Hvordan er nu Tilstanden naar dette er sket? De Hundredkronesedler, jeg har af de ny Penge, faar jeg ingen Renter af, hvis jeg gaar til Banken eller Sparekassen med dem, for de ligger med saa mange af de ny Penge, at de slet ikke ønsker flere, at de slet ikke ønsker flere, de har mange flere, end det er nødvendigt til Smørelse for Erhvervslivets Maskineri. Saa er der den Udvej, at jeg kunde sætte mine Penge i et Hus, saa gav de jo altid nogen Indtægt gennem Huslejen, eller i Aktier. Men det er der mange om, fordi de ikke kan faa en Rente af deres Penge i Pengeinstitutionerne, og det vil derfor sige, at vi faar en alvorlig Prisstigning, og det betyder Inflation.

En gammel Tanke.

Det er alt dette, der skal overvejes. Forholdet til Udlandet maa jeg se bort fra her. Det, der er sket ved Indførselen af Andelspengene, er, at vi har afskaffet Renten. Det er det geniale i Ideen. Men her er vi inde paa en Tanke, som i Virkeligheden er ret gammel, blot dukker den op i en ny Klædning, men knap saa klar som tidligere. Der er een, der har

sagt det klarere før, nemlig afdøde Madsen-Mygdal, en Broder til fhv. Statsminister M.-M. I sin Bog „Frihed“ har han gjort opmærksom paa alle de Vanskeligheder, som er forbundet med dette Spørgsmaal om Kapitalrenten. Det er ikke Pengenes Omløbsmidler, vi giver Rente af, ikke Pengesedlerne, men Produktionsmidlerne — dette at faa Raadighed over en Maskine, at faa Lov at bo i et Hus o. s. v. det er det vi betaler Rente af. Og det er ikke nemt at komme uden om dette siger M.-M. Det er Samfundet, der skaber Kapitalrenten. Derfor kan vi ikke komme uden om Renten, men den bør gaa ind i Samfundets Kasser, siger M.-M.

En Kæmpe-Inflation.

Vi maa være klar over at der som det lykkes at afløse alle 1. Prioriteter med Andelspenge, kan vi ligesaa godt gøre det paa den Maade, jeg sagde før. Saa vil vi faa en kæmpemæssig Inflation, og disse Sedler vil blive lidet værd.

Jeg burde have nævnt dette med Udlandets Forhold til Andelspenge-Systemet, for det kan vi ikke se bort fra, men det maa

jeg lade ligge. Min Opgave her er at oplyse om Tingene, saa man kan faa Klarhed over Stillingen, og saa maa enhver tage sin Stilling. (Haandklap.)

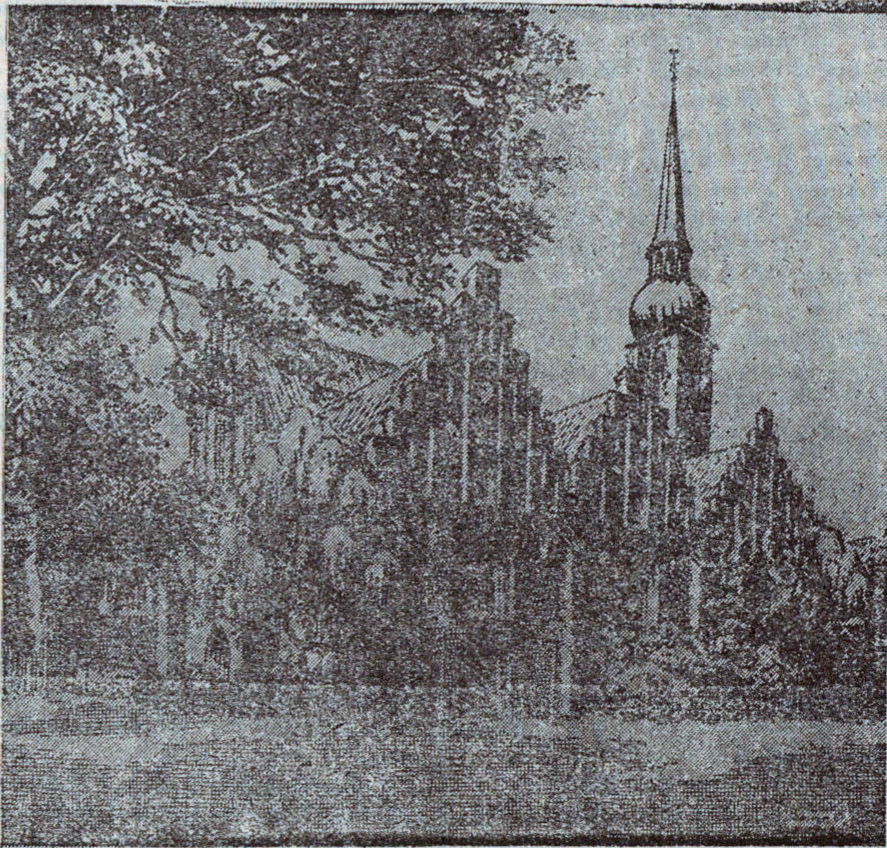
Under-Diskussionen oplyste Tankens Fader, Landinspektør Kristiansen Brande, at Planen for, hvorledes man gaar frem H. t. Andelspengene, var tilstillet Andelsudvalget, og man vilde bede Arnfred paa den forestaaende Andelskongres gaa ind for denne Plan.

Hr. Arnfred svarede hertil:

Jeg forstaar saa fuldt som nogen, hvor alvorlig Situationen er, og jeg synes, den er for alvorlig til at komme ind i Blindgader.

Det er saa meget lettere at staa og sige til Folk: bare gøre saadan og saadan, saa forsvinder Prioriteterne (Hør!), og jeg havde derfor ventet mere Modstand mod mig her i Aften. Jeg synes, der er for megen Uklarhed over dette, Selskabet „Jord, Kapital og Arbejde“ fremføres, og for mange Fejltagelser, og jeg kan ikke anbefale dette System paa den forestaaende Andelskongres.

Frue Kirke i Aarhus.

Den 800-aarige gamle Kirke var i sin Tid Domkirke og Byens ældste. Den smukke Kirke har i Tidens Løb kun gennemgaaet faa Ændringer og kan i Størrelse langtfra maale sig med den nuværende Domkirke.

Et uhyggeligt 20 Aars Minde.

—0—

Scott-Ekspeditionens gripende Tragedie.

I Aarene fra 1904—10 var der et formentlig Kapløb mellem en Række Nationer, om at komme først til Sydpolen og plante Flaget paa den magnetiske Plet. Det var England, der førte an i dette

Sydpolarforskningens Kapløb. Med Skibet „Discovery“ foretog Robert Falcon Scott først i Aarene 1902—04 en Rejse til Antarktisk og opdagede Edward VII's Land. Et Par Aar senere drog Ernest Shackleton sydpaa, og han var kun 100 miles fra Polpunktet, da han maatte vende om. Saa drog en tysk Ekspedition under Ledelse af Vilhelm Flichner og en japansk under Ledelse af Shirase?

til Sydpolsomraadet, men uden Held. Sydpolarlandet, dette kolde Terra incognita, der er dækket af Sne og Is, er kun delvis blevet fravristet sine Hemmeligheder, men selve Sydpolspunktet, er fundet, og store Omraader af denne vidtstrakte „6'te“ Verdensdel er udforsket af modige Mænd. Men gaar vi blot 20 Aar tilbage vil vi opleve en af de uhyggeligste Tragedier, der endnu er udspillet i Polarforskningens Historie.

Den engelske Polarforsker Robert Scott vilde ikke give op. Det var hans Livsmaal at finde Sydpolen, og da han med Skibet „Terra Nova“ sejlede mod Syd, knyttede store Forventninger sig til denne Ekspedition. Den blev i Virkeligheden en Tragedie af uhyggelig Karakter. Scott overvintrede paa Ross Island, og først efter mange Besværligheder kunde han gøre alt klar til sin Sydpolsmarch 4 Kammerater skulde følge ham over Ingenmandsland til Sydpolen. Det blev en meget farefuld og vanskelig Rejse, og til Scotts Ulykke brugte han smaa Ponyer istedet for Hunde som Trækdyr for de stærkt lastede Vogne. De spinkle Heste kunde ikke modstaa Polarkulden, og en efter en bukkede de under for Frysedøden. For hver Hest, der døde, maatte en Mand i Skaglerne, og paa denne Maade besværliggjordes og forsinkedes Marchen paa en skæbnesvanger Maade. Det er sandsynligt, at det vilde være gaaet bedre, hvis Scott istedet for Ponyer havde benyttet deciderede Slædehunde.

Ikke destomindre lykkedes det de fem modige Mænd at naa frem til Sydpolen den 18. Januar 1912. Udmattede og spændingsfyldte mødte de her den største Skuffelse af alle. Ved Polen fandt de nemlig et Telt, over hvilket Norges Flag vajede. Allerede 14 December 1911, altsaa godt en Maaned før, havde Roald Amundsen Amundsen indskrevet sit Navn i Polforskningens Historie ved at opdage Sydpolen. Roald Amundsen havde planlagt en Nordpolsfærd med Nansens gamle Skib „Fram“ men han havde ændret sin Beslutning og havde sat Kursen mod Syd. Da han havde overvintret ved Barrieren forlod han Skibet med 8 Mand og 115 Hunde. Over den farlige Rossbarriere naaede han Sydpolen, hvor han omgaaende plantede Norges Flag. Det var dette, som den lille forpinte Scott-Ekspedition stod over for den 18. Januar 1912. Berøvet alle Illusioner, fordi en anden en Maaned før havde naaet det eftertragtede geografiske Punkt, Ærgrelse og Mismod prægede hurtigt Ekspeditionen, og da de læste Amundsens Skrivelse om hans March mod Polpunktet, var Scott klar over, at der kun var eet af

gøre, nemlig hurtigst muligt at tiltræde Tilbagerejsen til „Terra Nova“.

Det var en nedslaaet og udmattet lille Flok, der begav sig tilbage til Ekspeditionsskibet. Vejret havde forværret sig, Isen var daarlig, og de 5 Mænd kunde daarligt føde den sidste Ekspeditionsslædefrem. Det var en Døds march over de antarktiske Ismarker, og Scott blev snart klar over, at Skæbnen skulde ramme ham og hans Kammerater endnu hårdere. Skuffelsen over at se sig Æren berøvet som Sydpolens Opdager var intet mod det, Scott-Ekspeditionen kom ud for de efterfølgende Dage. Først blev en af Deltagerne alvorlig syg. Han fik Forfrysninger, og det gik derfor kun langsomt frem over Ismarkerne. De fire udmattede Mænd skulde jo transportere den syge Kammerat, men den 17. Februar døde han.

Vejret blev værre og værre. De overlevende var klar over, at det blev en Kamp paa Liv og Død med Naturelementerne. En Ugestid senere ramte en ny Ulykke Ekspeditionen. Den modige og kloge Næstkommanderende Kaptajn Oates blev alvorlig syg. Han kunde ikke gaa, og han var selv klar over, at dersom Kammeraterne skulde vente paa han, vilde de blive saa meget forsinket, at det vilde betyde Døden for dem alle. Rationerne var ogsaa saa stærkt afknappede, at de inden længe maatte sulte. Den heltemodige Mand valgte derfor at befri sine Kammerater for yderligere Besværligheder. Han valgte at ofre sit eget Liv. En Morgen, medens Snestormen rasede værre end nogensinde gik han ud af sit Telt. Han slæbte sig gennem Snemasserne og forsvandt i det hvide Helvede for aldrig mere at vende tilbage. Sorg, Nød og Udmattelse prægede de overlevende. De tre Mænd slæbte sig videre over Snemarkerne, og naaede omtrent til et af deres egne Depoter. 11 engelske Mil fra Fristedet, hvor der var rigeligt med Føde og Lægemidler, slog de deres Telt op. Snestormen var nu saa voldsom, at det var umuligt at tænke paa yderligere Fremmarch. Scott var klar over, at de kun havde Brændsel til endnu en Gang varm Mad og desuden konserveret Føde til to Dage. Men Snestormen rasede i mere end en Uge, og de tre udmattede Mænd, der nu begyndte at faa Forfrysninger, gik Døden imøde i deres Telt. Som Helte tilbragte de deres sidste Døgn, og saa længe Hænderne kunde holde paa Pennen førte de deres Dagbøger, skrev rørende Breve til Familie og Venner og gjorde gensidig Notater om deres personlige Tilstand. Scott var den sidste, der førte Pennen over Dagbogens Papir.

8 Maaneder senere fandt en Hjelpeekspedition Ligene af de tre Mænd. Kaptajn Oates var sporeløst forsvundet.

Kejseren kommer!

Fortælling fra Napolionstiden.

—O—

Løjtnant Vachoux — Veteran fra det italienske Felttog — sad i sin Stol og mumlede nogle Ord for sig selv. Stort andet kunde han heller ikke gøre; thi ved Lodi havde han dels mistet sit Syn, dels det ene Ben, og meget andet end Uniformen var der snart ikke tilbage af den gamle Soldat.

Dagen, der var begyndt med straalende Sol fra Morgenstunden var en stor Dag. Kejseren ventedes. Her til St. Pied de Port ved Pyrenæerne, ventedes han, og maaske vilde han — Løjtnant Vachoux — faa Lejlighed til

at se — nej, selvfølgelig — han kunde jo ikke se — men i alle Tilfælde høre Bruset af Velkomstjubelen, naar „den lille Korporal“ arriverede.

Han vendte sig halvt i Stolen.

— Marie-Claire! kaldte han, og en ung, yndig Pige, klædt i en enkel sort Bomuldskjole, kom hen til ham.

— Det er vel Løjtnantsuniformen, jeg har paa? spurgte han, idet han vendte de blinde Øjne mod hende.

Hun betragtede ham med bekymrede Blikke og nikkede saa ganske svagt.

— Ja, det er, Onkel, svarede hun sagte.

— Tak. Han strøg med den ene Haand henover Epauletterne, og en dyb eftertænkning Rynke lejrede sig i hans Pande.

— De forekommer mig saa enkle — saa almindelige mumlede han . . .

— Det er de ogsaa, Onkel, lød det tyste Svar, . . . men Kejseren har jo foreskrevet dem saaledes.

— Hm, ja, Barn —

Han takte ud efter hende og trykkede kærligt hendes Haand.

— Ja, om jeg selv kunde have set Uniformen, Clara . . . Det er første Gang, jeg bærer den idag — til Kejserens Ære. Om jeg kunde vandre til Raadhuset og selv personligt takke ham, naar han kom — takke ham, fordi han ikke glemte gamle Vachoux . . . Ja, ikke fordi jeg selv udtrettede store Ting ved Lodi — og jeg slap dog med Livet — jeg mistede kun mine Øjne og Benet. Der var mange der mistede det hele, — Men saaledes er Kejseren, han er ikke smaalig. Han huskede Sergeant Vachouy — og Sergeant Vachoux gjorde han til Løjtnant. saaledes er Kejseren. Han er en Mand — den største i Verden, Clair . . . Nu tager han til Spanien, siger de . . .

— Ja, det siges der, Onkel.

— Du har altid været god imod mig, Claire, og ved Lodi lovede jeg din Far, Sergeant Bosset, da han døde, at jeg vilde tage mig af Dig . . . men det blev Dig, der kom til at tage Dig af mig, Claire!

Men om jeg bare kom til at tale med Kejseren. Han vilde straks tilbyde at hjælpe Dig. Naar jeg er død — — Tonerne fra „Marseillaisen“ og bragende Hyldestraab lød i dette Øjeblik udenfor og overdøvede den Gamles Stemme.

Marie-Claire skyndte sig hen til Vinduets og aabnede det. Hun opfangede lige Glimtet af en Vogn, der kørte forbi, og i Vognen sad Kejseren og Kejserinden.

Løjtnant Vachoux havde strakt sig i Stolen.

— Leve Kejseren! lød det fra hans tørre Læber. —

Udenfor Raadhuset skyndte Byens Præfekt sig ned ved Vognen og aabnede den, medens Præfekts Hustru dybt nejende, overrakte Kejserinden en Buket hvide Roser, og Kejseren og Kejserinden steg ud.

Kejserens Blik gled anerkennende hen over de opstillede Regimenter.

Præfekten var begyndt paa en Velkomsttale, men Kejseren afbrød ham midt i en Sætning og begyndte selv at tale.

— Jeg takker Dem for Deres straalende Velkomst! sagde han — men det er, ligesom jeg savner noget her. Findes der virkelig ikke her nogle af mine gamle Krigskammerater?

— . . . af Deres Majestæts gamle . . . det var en nybagt Oberst, der traadte frem for at svare Kejseren. — Der er bare een, Deres Majestæt . . . een, som var med ved Lodi . . . Løjtnant Vachoux.

— Vachoux . . . ? Kejseren med sin enestaaende Hukommelse ligesom smagte paa Ordet. — Vachoux . . . han fra Austerlitz, Oberst . . . niende Infanteriregiment?

Obersten rystede paa Hovedet.

— Vachoux var ikke med ved Austerlitz.

Kejseren gjorde en utaalmodig Skulderbevægelse.

— Men ligemeget . . . hvorfor er han ikke her? Før ham øjeblikkelig til mig.

— Han er blind, Deres Majestæt, og mistede sit ene Ben ved Lodi, meddelte Obersten — og det andet er ikke særlig bevendt. Han kan slet ikke bevæge sig.

— Ja saa! Kejseren nikkede kort og gav Obersten en Ordre. — Naar Vachoux ikke kan komme til sin Kejser, kommer Kejseren til ham. Oberst, vil De føre mig til Løjtnant Vachoux Hus.

Han satte sig atter ind i Vognen, og under fornyede Leveraab satte den sig i Bevægelse.

En ung Pige aabnede Døren, og Napoleon, der langtfra var blind for kvindelig Skønhed, fixerede hende skarpt.

— Deres Navn?

Hun nejede dybt.

— Marie-Claire . . .

— Ja saa . . .

Kejseren vandrede gennem Entreen og ind i Værelset, hvor gamle Vachoux sad . . . fulgt af Obersten.

Løjtnant Vachoux forsøgte at rejse sig i Stolen men opgav det.

— Leve Kejseren . . . mumlede han med brudt Stemme og førte Haanden op til Hilsen.

Napoleon betragtede ham nogle Sekunder, og pludselig kom et haardt Udtryk til Syne i hans Øjne. De var faldet til Hvile paa Epauletterne paa Løjtnant Vachoux Uniform.

Han vendte sig langsomt mod den unge Pige, der stiltiende var fulgt efter. Hendes Ansigt var endnu blegt, og Øjnene havde et bønligt Udtryk. Fra hende saa han igen paa den gamle Invalid.

— Deres Navn? tordnede han saa pludselig.

— Vachoux, Deres Majestæt . . . , mumlede den Gamle.

— Javel . . .

. . . og saaret ved Lodi, Deres Majestæt.

— Javel, og hvornaar modtog De Deres Udnævnelse?

— Efter det store Felttog, Deres Majestæt . . . Marie-Claire læste den op for mig. Den, og Meddelelsen om den forhøjede Pension. Jeg fik en ny Uniform og Marie-Claire den nye Silkekjole, som Deres Majestæt vil se. Deres Majestæt, jeg er lykkelig!

Kejseren vendte sig atter mod den unge Pige, Han gav hende et Tegn og vandrede ud i Entréen. Hun fulgte skælvende efter.

— Er det en Silkekjole? spurgte han strengt og pegede paa den fattige Kjole, hun bar.

— Det er Bomuld, Deres Majestæt.

— Og Uniformen derinde . . . Vil De øjeblikkelig fortælle mig, hvad den Maskerade skal betyde. Deres Onkel er aldrig bleven udnævnt til Løjtnant.

Hun bøjede skyldbevidst Hovedet mod Brystet.

— Deres Majestæt, bad hun med næppe hørlig Stemme. — Tilgiv mig. Han er blind . . . og hver eneste Dag, siden han kom hjem, talte han om Deres Majestæt. De fleste af hans Kammerater blev forfremmede, . . . men han . . .

— Og saa udnævnte De ham — da ingen andre vilde . .

— Tilgiv mig? bad den unge Pige igen. Han blev saa lykkelig. Han kan ikke se, at Uniformen er gammel og falmet. Han er lykkelig. Deres Majestæt . . . ! Hun tav og stirrede forskræmt efter Kejseren, idet han brat vendte sig fra hende, og langsomt vandrede tilbage til Værelset.

— Deres Majestæt . . . jeg bønfalder Dem . . . lad ham intet vide. Det vil dræbe ham! bad hun, men Kejseren hørte hende ikke.

Han traadte igen hen foran den Gamle.

— Vachoux . . . ! sagde han med en forunderlig mild og grødet Stemme. — De er ikke Løjtnant, gamle Vachoux . . . Fra dette Øjeblik er De Kaptajn. Deres gamle Krigskammerat har ikke glemt Dem. Jeg hilser Dem, Kaptajn Vachoux.

Den Gamle i Stolen rejste sig. En overjordisk Magt syntes at holde ham oppe. En stærk Rødme lagde sig over hans Ansigt.

— Leve Kejseren!

Saa sank han atter tilbage i Stolen. Hans Hoved sank ned mod Brystet.

— Kaptajn Vachoux . . . Kejseren tog det mellem sine Hænder, og Stemmen blev sagte, som den unge Piges før havde været det, — Vachoux, hør, hvad din gamle Krigskammerat siger Dig. — Men gamle Vachoux hørte ikke mere.

— Send mig Bud, sagde Kejseren til den unge Pige, da han tankefuldt vandrede bort, — kom til mig, naar han er begravet. De kan maaske trænge til en hjælpende Haand . . . og Deres Kejser skal ikke svigte,

Udenfor Redaktionen.

Penge.

—O—

Først en Tak til Bladet for Artiklen under denne Overskrift den 29. Jan.; det er meget nyttigt, at Samfundsspørgsmaalene bliver belyst fra et upolitisk Standpunkt, men der er noget i det Foredrag, som jeg synes er belyst paa en forkert Maade.

Det er desværre saaledes, at Foredragets Ophavsmand Hr. Arnfred siger: Vi, ligesom Kongen. Det nytter ikke

mig stort, om jeg tjener paa en Gaard, hvis Ejer er meget rig, naar jeg alligevel kun faar en lille Løn og fører en Hunds Tilværelse, medens Ejeren stadig sætter Penge i Sparekassen.

Det er ikke muligt ved en nok saa snedig Fremstilling af Pengetegn at foregø Landets Nationalformue det allerfjerneste, siger Arnfred.

Det er jo rigtig nok, men det kan forskyde Forholdet mellem Kreditor og Debitor i Landet, og det er netop det, vi trænger til.

Da Kronen i 20erne var nede, laante vi Penge. De sønderjydske Laan, udregnet i fulde Kroner, var kun 35 Øre og vore Obligationer var omtrent 50.

Kronen skulde og kom i Pari, og Pengeejerne tjente Milliardbeløb.

Pastor Norlev udtalte i sit Foredrag i Olsker Forsamlingshus: „Alle, som stemte for, at Kronen skulde i Pari i 1926, har slet ikke Lov at tale om Krise nu.

Vi vil dernæst se paa et Regnestykke, som Hr. Arnfred opstiller: For hver Gang Nationalbanken udsteder 1 Mill. Kr, tjener den selv 60,000 Kr. — Nemlig Discontoen af Millionerne. — Ja, saadan staar der virkelig.

Men tørst maa vi vel trække Afgiften fra til Staten. Saavidt jeg husker, maatte Nationalbanken indgaa paa at afgive al Fortjeneste til Staten ved, at den blev fritaget for Guldindløsigheden.

Dernæst maa vi betænke, at alt, hvad Ledelsen og de, der har noget at sige der, ejer og deres Gager — og det er vist ikke Smaapenge — taber i Værdi, da det er opgjort i Penge paa Papiret, og Kronen jo daler i Forhold til de forøgede cirkulerende Pengesedler.

Nationalbanken søger sikkert, at holde igen alt hvad den kan.

Hr. Arnfred taler om en anden Værdimaaler og ser paa Jorden. Pr. Td. Hartkorn kostede den i 1820 0.

Hvad er det for et 0.

Var Jorden Værdimaaler, kunde Gullet vel ikke være det.

Man kan ikke rejse bort med det, man ikke kan flytte den (Jorden)

Men det er netop Dyden.

Man kan faa Føden af den, Landets Børn!

Det kan ingen faa af Gullet!

ANTON DAM, Olsker.

Rutebilerne.

Saa vel Jernbanen som Bornholms Automobilselskab ønsker som bekendt Bevilling til Rutekørsel her paa Nordlandet i Sommermaanederne. At det vil betyde et Indtægtstab for samtlige Vognmænd her i Kommunen, er indlysende, ligesom den sidste Aar herfra etablerede Rutekørsel Hammershus — Allinge i saa Fald maa opgives. At Hr. Aage Jørgensen, som oparbejdede Ruten i Fjor, føler sig økonomisk truet, saavel som Byens øvrige Vognmænd, er indlysende, og vi opfordrer derfor Byens Borgere om at sætte deres Navn under Ansøgningen om Bibeholdelse af Ruten — forlængst til Sandkaas —, hvilket som bekendt sidste Aar blev afvist.

Det er jo ikke alene Vognmændene, men saa at sige alle Kommunens Borgere, der føler sig truet af Konkurrencen udefra. Vi er alle fælles om Skattebyrderne og interesserede i at vore Indtægter ikke forringes.

Hylérplagen.

Vi har fra de lokale Radioklubber modtaget et Indlæg med Opfordring til Radiolytterne om at benytte deres Apparater saaledes, at den stadig mere og mere om sig gribende Hylen kan undgaa.

Et Radioapparat skulde jo helst være Lytterne til Glæde og Adspredelse, og ikke til Ærgelse. Det er særlig Pressemeddelelser og Foredrag der generes af vedholdende Pift, hvilket tyder paa, at det er Børn og barnlige Sjæle, der er paa Spil.

Bliver Forholdet ikke bedre, er det Klubbernes Hensigt at klage til Støj-Inspektøren, der har til Opgave at finde de skyldige.

Varelotteriet og dansk Arbejde.

For at støtte danske Virksomheder udloddes der i Varelotteriet kun dansk Arbejde. Den 10., 11. og 12. Februar finder 5. Trækning Sted. Fornyelsen slutter den 8. og Salget den 9. Februar.

Jordefærd.

I Morgen begravnes fra Kapellet i Allinge Bygmst. Koføeds Hustru Marie Alexandra.

Havnearbejdet

er nu færdigt og godkendt. Oprensningen af Sten fra Indløbet ventes tilendebragt i Løbet af faa Dage.

Forundring over Ingeniør-Honorarer og andre Ting.

I Referatet i Dagspressen over Allinge-Sandvig Byraads Møde d. 28 Januar 1932 ses det at have vakt Byraadsmedlemmernes Forundring, at Prof. Munch-Petersen og Ingeniør Milner har sendt Byraadet en Regning paa 3110 Kr. som Ingeniørhonorar og Tilsyn m. m. ved Arbejderne paa Allinge Havn samt 718 Kr. 40 Øre i Diæter og Rejsegodtgørelse. Da Byraadsmedlemmerne „milde talt blev lidt forundrede“, maa man formode, at Regningen er blevet større, end Byraadet havde ventet. Da Regningen ikke er offentliggjort, kan udenforstaaende selv sagt daarligt danne sig nogen Mening om Sagen. Kun saameget kan siges, at det formentlig maa fremgaa af den om det paagældende Arbejde i sin Tid oprettede Kontrakt, hvormeget Vederlag der skulde ydes. For det kan vel næppe antages, at der ikke skulde være sagt noget om Betalingen, der i alt Fald for Regningskriverne maatte anses for det vigtigste Punkt. Men naar det staar i Kontrakten, hvorledes Arbejdet skal honoreres, skulde der ikke behøve at blive saa megen Plads til Forundring. Regningen og dermed ogsaa Kontrakten bliver derfor vigtige Dokumenter, som Byernes Borgere sikkert maa antages at interessere sig lidt nærmere for.

Et Punkt i Byraadets Forhandling for Tiden, der maa antages at interessere i hvert Fald Sandvig-Boerne særlig stærkt, er den paatænkte Skoleordning, hvorefter 5. Klasse i Sandvig skal nedlægges, saaledes at Børnene skal traskes til Allinge.

Ser man paa, hvorledes den retfærdige Ordning skulde være, kan det vel ikke omtvistes, at det eneste rimelige var, at der for begge Byer var en Skole, beliggende mellem Byerne. Nu er der imidlertid en Skole i hver By, hvilke Skoler selvfølgelig ikke kan nedlægges og erstattes af en ny mellem Byerne. Dertil er Tiderne for daarlige i al Almindelighed og Kommunens Økonomi i Særdeleshed. Det er derfor naturligvis ikke andet at gøre end at finde en Ordning, der saavidt muligt kan opfylde Borgernes berettigede Krav, og som ikke gaar den ene Bys Borgeres Interesser for nær. I saa Henseende synes det forelagte Forslag i en ganske betænkelig Gred at begunstige Allinge paa Sandvigs Bekostning. Alene Sagens Behandling synes tilstrækkelig til at volde Betænkeligheder. Det ser ud, som om Sagen skal jages igennem, uden at de forskellige berettigede Interesser skal faa Lov til at sige deres Mening. Sagen er for vigtig til, at nogen i Skyndingen skal overrumpler. Jeg tænker herved paa Sandvig-Borgerne. At Hr. Chr. Lind er betænkelig, er klart, thi det bør han være, naar han skal varetage Sandvigs Interesser samvittighedsfuldt. At han vil have en Udtalelse fra Lærerraadet det er saa naturligt som noget kan være.

Den røde Traad, der gaar igennem Sagens Behandling, ser ud til at være den: Ordningen maa indføres, selv om den er til stor Skade for Sandvig. Det maa derfor haabes, at Sandvig-Boerne vil stille sig solidarisk i Kravet om, at den Skoleordning, der tænkes indført, ikke kommer til at krænke deres Interesser. Og her har det mere Betydning, hvad Borgere i al Almindelighed mener, end hvad, der maatte være Lærernes Mening. Det er Børnenes Interesser, det drejer sig om, og

naar Sandvig-Borgerne bidrager til Skatterne og derigennem bærer deres Del af Kommunens Byrder, ses det ikke rettere, end at de har Krav paa ikke at blive behandlede som Stifbørn, Hvilket er det, der foreligger. Mon det ikke var klogt at lade Indenrigs-ningsministeriet evt. Undervisningsministeriet se paa denne Sag? København d. 2. Februar 1932.

Johs. A. Svendsen.
cand. jur.

RØ.

KARNEVAL

Rø Ungdomsfor-
ening afholder
Karneval paa
Afholdshotellet
Søndag den 14de
Februar Kl. 8.

Gratis Adgang for de maskerede.
En Præmie for Damer, og en
for Herrer.
Medlemskort skal forevises.

Ekstragode
Fastelavnsboller
faas Søndag og Mandag.
P. Holms Bageri.

Yngre pæn Pige
søges 1ste Marts paa
Hammersholm.
Tlf. Sandvig 23.

Rø Husmandsforening
afholder **Mandag** den 8de Februar
(Fastelavnsmandag) **Generalfor-
samling** og festlig **Sammenkomst**
Kl. 7,30 paa Bendtsens Sal.
Medlemskort fornyes.
Bestyrelsen.

Ølsker
Husmandsforening
afholder **Generalforsamling** i For-
samlingshuset Fastelavnsmandag d.
8. Februar Kl. 4 med sædvanlig
Dagsorden.
Kl. 7,30 **festlig Sammenkomst**
for Medlemmer m. Husstand.
Oplæning af Lærer Hansen, Gudhj.
Entree 50 Øre.
Medlemskort skal fornyes.
Bestyrelsen.

Dygtig Forkarl
søges straks paa Grund af Sygdom
St. Muregaard, Klemens.

Halm
og en **2 Aars Plag** er til Salg ell.
Bytte med Malkekøer paa
Nygaard, Klemensker.

Varm Blodpølse
hver Fredag
Victualieforretningen,
Tlf. 45. Lindeplads.

Fra 1. Februar
har jeg nedsat mig som
praktiserende Læge i Hasle.
Gertrud Burrau.
Konsultationstid Fm. 8,30—9,30
Eftm. 3—4.

**Regninger,
Meddelelser,
Konvolutter,
Brevpapir
Kvitteringer**
Allinge Bogtrykkeri.

De er selvfølgelig færdig!
nu er Produktet ogsaa færdig
med at gøre Status, og for at faa Plads til nye Varer har
vi fraserteret en Mængde Varer, som vi sælger til ganske
latterlig smaa Priser.
Vi kan desværre ikke faa nævnt alt i en Annonce,
men vi har f. Eks. Porcelæns Kaffekander til 100 Øre og
Mælkekander til 75 Øre, Terriner fra 225 Øre, store Tal-
lerkener til 18 Øre, Bageforme til 300 Øre, Brødknive til
25 Øre, Stegepander til 75 Øre, Bordknive til 50 Øre
og meget mere.

Vi vil gerne have at De kommer indenfor og ser, hvad vi
har; det vil være os en Glæde at ekspedere Dem, og vi er
ganske sikker paa at De bliver tilfreds.

Produkten.

**73.800
DANSKE
GEVINSTER**

skal falde nu i 5. og 6.
Trækning. —
5. Trækning finder Sted den 10.,
11. og 12. Februar og Fornyelsen
og Salget slutter henholdsvis den
8. og 9. Februar.

Varelotteriet støtter danske Virk-
somheder ved at udlodde dansk
Arbejde som Gevinster.

ET LOD KOSTER KUN KR. 4,60.

VARELOTTERIET

Sundheds-Rugbrødet HYGÆA
kun ægte med Mærket **HYGÆA normal**
Anbef. af Læger paaklæbet.
Bages kun i følgende Bagerier:
C. M. Frederiksen, Svanemøllen, Svaneke. Andreas Didriksen, Rønne.
Rye Jørgensen, Østerlars. J. A. Hammer, Vang. M. Chr. Jensen, Klemens.
HYGÆA Rugbrød er mere velsmagende end det alm. Rugbrød.
HYGÆA anbefales af Læger og Professorer.
HYGÆA er let fordøjeligt og har stort Indhold af Æggehvide og
Mineralstoffer.

*De fugtige Vægge og Rum skal nu dækkes
med **Masoniteplader.***
Dette er et meget bekvemt Materiale at arbejde med, og
Prisen er overkommelig for alle.
Nordlandets Handelshus.

*Kontante Kjøbere kan handle
ekstra tørre, pløjede, høvlede Gulvbrædder
i alle Længder, alle Bredder og Tykkelser meget billigt.*
*Særdeles gode kantede Udskudsbrædder
sælges særlig billig i*
Nordlandets Handelshus.

Alle Dag- og Ugeblade findes paa Lager til Løssalg.
Abonnement modtages til
Levering paa visse Dage i Ugen. Særlig henledes Opmærksomheden
paa Berlingske Tidende, Dagens Nyheder, Politiken, Social-Demokraten,
som alle leveres Søndag Morgen med Søndags Tillæg.
Marckmanns Blad- og Boghandel, Storegade, Hasle.

Hvorfor købe Tryksager
Indpakkingspapir og Poser
hos omrejsende Agenter, der paa Grund af
Rejseudgifter maa beregne større Avance
paa en ringere Vare, og sælger denne paa
Efterkrav og uden Garanti.

J Sornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,
er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den
billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering. Telefon 74.
Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

Hele vort store Lager af:
**Værktøj
Isenkram
Porcelæn
Glasvarer**

udbydes herved
til billigt Kjøb.
Vi har fremlagt en Masse Varer, hvorpaa Priserne er
nedsat betydeligt, — men desforuden giver vi extra
10 pCt. Rabat pr. Kontant
paa alle Kjøb i Udsalgsperioden —

Nordlandets Handelshus.

Forlang Hasle Fodertran hos Deres Købmand
eller Brugsforening.
Tf. 21. ➡ Hasle Fodertranfabrik.

Al Slags Lastkørsel
samt Transport af Svin til Slagteriet besørges gerne.
Tlf. Rutsker 20 x. **H. A. Jensen, Vang.**

**Dame-
Frisørsalonen** **TUT** Tlf. 1—2—3
Sidste Nyhed: Amerikansk Krølning. Ring og bestil: Allinge 123.
genaabnet.

Møllers Bogbinderi
Tlf. 865. **Chr. Dideriksen, Rønne.** Tlf. 865.
Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.
I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.
Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Lille Hus paa Landet
paa St. Myregaards Grund — nær Mejeriet Humledal — sælges billig
til kontant Køber.
Kan eventuelt lejes straks eller til 1. Marts.
Nordlandets Handelshus, Allinge.

Biografen
Søndag Kl. 8.
Det onde Ansigt.
Skuespil fra Wien i 8 Akter.
I Hovedrollen John Gilbert.
Fruen med Rosenmunden.
Farce i 2 Akter.

Varme
Fastelavnsboller
faas Søndag og Mandag.
Bager Andersen, Sandvig.

Kød, Flæsk, Pølser
modtages til Røgning.
Slagter Phillipsen, Sandvig, Tlf. 19.

Avismakulatur,
rene Aviser, bundtet i Pakker a
5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre
Allinge Bogtrykkeri.

Averterende,
der endnu ikke har indløst de af
os udsendte Indbetalingskort paa
skyldige Beløb fra sidste Regn-
skabsaar, bedes indbetale dette
paa vor Postkonto Nr. 14146 —
inden 8 Dage. Vi har store Ud-
betalinger og vil gerne spare Dem
for de med Incasso foregede Ud-
gifter.
Otto Gornitzka.
Smaa Annoncer bedes saavidt
muligt betalt Kontant.

**Intet Blad
træffer Deres
Kundekreds
bedre end
Nordbornholm!**

Dømmen om Tilværelsen.

—o—

Efter Kritisk Ugerevue

Selv de mest forstandige Mennesker har stillet sig selv det mærkelige Spørgsmaal: „Er jeg overhovedet til?“ I det Øjeblik denne Tanke fostres, trækker vi os næsten ind i os selv, fordi vi føler, at nu er vi inde paa det, man vil kalde uundsigeligt.

Om det er en aandelig Blufærdighed eller Frygt for at falde i en bundløs Tankeafgrund faar staa hen, men Spørgsmaalet melder sig alligevel, som om det ventede paa Svar.

Hvad er jeg? Være eller ikke være. Her er vi netop ved det afgørende i Sagen, fordi det viser os, at Mennesket mangler Evnen til at bedømme sig selv. Dermed mener jeg ikke, at vi alle tror, vi er smukke eller attraaerværdige, en meget tilgivelig og menneskelig Fejl, men Mennesket mangler Sansen til at opfatte de Dimensioner, der viser Mennesket, som det virkelig er i Forhold til Tilværelsen.

Men det kunde ogsaa tænkes, at Grunden til, at Mennesket ikke er i Stand til at opfatte sig selv, er den, at Tilværelsen, saaledes som vi opfatter den, kun er en Drøm i Forhold til Virkeligheden.

Enhver af os har oplevet de mærkeligste Drømme under Søvn. Vi har set og følt Tingene omkring os som en Virkelighed, vi har følt Smerte og Vellyst, men naar man vaagner til det, vi kalder Bevisthed, er det alligevel kun en Drøm. Men er det, vi kalder den virkelige Tilværelse, da andet end en Drøm? Kunde det ikke tænkes, at vi vaagner til Bevidsthed engang i den virkelige Tilværelse?

Dette er naturligvis kun et logisk Tankeeksperiment, men kan Tilværelsens Problemer overhovedet løses ad anden Vej end Tankeos? Jeg nægter ikke, at man naturligvis ogsaa kan hjælpe til Problemernes Løsning ad Eksperimenternes Vej, men den endelige Løsning synes mig dog maa være forbeholdt Tanken.

Efter vor Opfattelse nu vil man derfor staa uden Bevis, hvor logiske Tankerne saa end er.

Vi fordrer stadig Røsten fra Himlen, som direkte raaber til os. Vi fordrer Sandheden om Tilværelsen skrevet med Ildskrift paa Himlen, før vi vil anerkende det som en Sandhed.

Hvis vi pludselig saa et Kors paa Himlen med de manende Ord: „Salige er de, som tro.“ Ja, saa vilde alle uden Undtagelse være fanatisk troende. Men saa let har Tilværelsen nu ikke indrettet det for os, at vi faar Sandheden indgivet med Skeer. Vi skal utvivlsomt selv finde den.

De fleste af os leder efter Lykken hele Livet igennem og opdager som oftest, at den sande Lykke sidder lige udenfor vor Dør i saa forkommen Tilstand, at den næsten ikke er til at faa Liv i igen.

Mon det samme ikke er Tilfældet med Sandheden om Tilværelsen og det evige Liv? Den sidder lige udenfor vor Dør, men vi ænser den ikke, den er saa simpel, saa ligetil, at vi maaske foragtelig vilde sige: „Det kan da umuligt være Sandheden.“

Men lad os bruge vor sunde Fornuft. Hvorfor skulde der være noget konstrueret eller indviklet i Problemet om Tilværelsen? Den er maaske saa enkel og ligetil, at vi ikke kan fatte den. Vi har det samme Forhold her som med Op-

finderne, der som oftest maa gaa lange Omveje, før de naar ind til den direkte Kraftpaavirkning.

I den gamle Dampmaskine, ser vi en Uendelighed af Ventiler, Stænger, Hjul og Udvekslinger. I den moderne Turbinmaskine virker Dampen direkte paa Skovle, som er paasat Skrueakslen med Udvekslinger.

Man fristes næsten til at sige: Alene det, at Mennesket er i Stand til at fostre Tanken om et evigt Liv, er Bevis for, at der maa være et evigt Liv. Et mere simpelt Bevis kan næppe findes, men naturligvis det er for enkelt, for ligetil. Det vil ingen tro paa. Sandheden faar stadig Lov til at sidde udenfor Døren.

Jeg har en Gang i Bogen „De lykkelige Ø“ opstillet et Tankeeksperiment, der paa en Maade synes at løfte en Flig af Forhængen til det store Ubekendte.

Det gaar i Korthed ud paa følgende:

Hvis det var muligt at tale med et Foster og spørge det om, hvorledes det opfatter sin Tilværelse, ligger det saa nær at Svaret maatte blive, at Fosteret synes, dets Tilstand er normal. Det modsatte er utænkeligt, fordi det vilde umuliggøre Fosterets Udvikling.

Denne Udvikling er i Virkeligheden Menneskehedens fysiske Udvikling lige fra det mindste Kim over hele Dyrerigets Arter til det højest udviklede Væsen — Mennesket.

Fosteret vil sandsynligvis ikke opfatte sin Tilværelse som Mørke men i det Øjeblik det fødes til Verden under Smerte, vil det utvivlsomt mene, at det gaar ind i Døden til det store Mørke, alt forudsat det var i Stand til at give Udtryk for sin Livsvirksomhed.

I Stedet for at dø eller gaa ind i det store Mørke, fødes Fosteret til Verden i et højere Plan som et isoleret Væsen, uafhængig af Fostermoderen, omend det moderne Menneske først maa hjælpes paa Vej og tillæres Livets Virke. Fosteret er efter Fødselen stadig i Forbindelse med Moderen i den Forstand, at det nu kan meddele sig til Moderen, der stadig lever videre uanset Fosterets Fødsel.

I det Øjeblik Fosteret fødes til Verden bærer det en Sjæl i Foster-tilstand i Hjernen. Lad os kalde det Forstanden.

Forstanden eller Sjælen, som Foster i Mennesket, gennemløber nu under vort Liv hele Menneskehedens aandelige Udvikling lige fra Urskovsbeboernes Rædsel for Mørket og det Ubekendte til det forstandige Menneskes Evne til at forklare sig Fænomenerne paa sin Vis. Hvert Menneske er det sidste Skud paa Menneskehedens Træ i det Øjeblik det fødes, og fødes med Anlæg for at gøre sig alle de Erfaringer Menneskehedens har høstet — frugtbringende.

Nu er vi naaet til det Punkt hvor vi kan tale med Fosteret. Hvis vi spørger vort eget Jeg, vor Sjæl, om man vil: „Er Sjælens Tilstand normal, er det mørkt omkring os?“ faar vi Svaret — Nej. Jeg opfatter min Tilværelse som normal, som en Tilværelse i Lys, vil man uvilkkaarlig sige.

I det Øjeblik den fysiske Tilværelse afsluttes, siger vi under Dødskampens Smerte: „Nu dør jeg, Nu bliver det mørkt!“ Selv Goethe raabte jo paa sit Dødsleje: „Lys! mere Lys!“

Men gaar vi da ind til det store Mørke, ind til Udslettelsen? —

Tager man det analoge Tilfælde med Fosteret ser vi, at det blev en Fødsel i et højere Plan:

Det samme sker maaske her

ved vort fysiske Livs Afslutning. Saa frigøres maaske Sjælen fra sin Foster-tilstand og bliver et isoleret, aandeligt Væsen, frigjort fra Fostermoderen, et aandeligt Væsen i et højere Plan end Sjælen i Forbindelse med det fysiske Hylster — Mennesket.

I dette Tilfælde sker Frigørelsen kun paa Fostermoderens Bekostning, idet den fysiske Udvikling nu endelig er afsluttet.

Prisen for hver frigjort Sjæl er altsaa Legemet's Opløsning.

Nu er det, vi forsøger paa at ville sætte os i Forbindelse med disse frigjorte Sjæle for derved at faa det endelige, absolutte Bevis for et evigt Liv. Men vi er desværre ikke i Stand dertil. Vi var ikke i Stand til at sætte os i Tankeforbindelse med Fosteret i Moderens Liv; det synes da at være lige saa logisk, at vi er ikke i Stand til med vor egen Sjæl i Foster-tilstand at sætte os i Forbindelse med fri gjorte Sjæle.

Med andre Ord synes der at være en uoverstigelig Afgrund imellem de forskellige Trin i Tilværelsen.

Er det da ikke muligt nu at komme længere frem i denne logiske Tankerække? Jo, der findes et Tankeeksperiment, som synes at føre endnu et Skridt længere frem.

Man hører nu og da, at de mærkeligste Tilfælde indtræffer. Tilfælde, der opnoteres som værende enestaaende.

I Aaret 1888 faar fire Kortspillere hver isæt 13 Kort af samme Farve, det samme gentager sig i 1892 i 1917—1927 og sidst i Rønne, Oktober 1931, efter hvad man paastaar.

Statistiken er i Stand til med matematisk Nøjagtighed at beregne hvor mange Spil, der skal spilles før dette Tilfælde indtræffer, og det er et Tal med 28 Cifre.

Naar Millioner af Mennesker Aften efter Aften i flere Aarhundreder blander Kortene utallige Gange, maa det naturligvis indtræffe af den gode Grund, at Kortenes Kombination jo ogsaa tilen vis Grad er begrænset Tilfældet maa altsaa stadig indtræffe, — forudsat Spillet fortsættes.

Man kan da prøve at overføre det samme Tilfælde paa Mennesket. Et Menneske er jo opbygget af bestemte Stoffer, og disse Stoffer atter af Atomer, men naar Menneskets Størrelse er givet, ligesom Kortenes Antal og Art er givet, maa der jo dog, ogsaa være en Grænse for, hvor ofte Sammenstillingen af disse Atomer og Stoffer kan varieres.

Selv om Antallet af Atomer, der skaber et Menneske, maaske er langt større end det Antal Spil, som kan spilles Millioner af Gange af Mennesker igennem Aarhundreder, saa er det Antal Mennesker, som er født igennem Tiderne jo ogsaa saa fantastisk stort, at det maaske ikke kan skrives med en Million Cifre, et helt andet Tal, end det Tal med 28 Cifre, som vi før nævnte var nødvendigt for at Tilfældet med de samme Kort kunde gentages.

Man fristes da til at sige, at før eller senere kan Variationerne i et Menneske ikke varieres mere og det samme Menneske, som en Gang har levet, maa da paa en Maade opstaa igen, naar det er et Menneske, der svarer til et Menneske, som en Gang har levet og svarer til de mindste Enkeltheder.

Ganske vist bliver det et Menneske, som kommer til at leve under andre Forhold, men da Verden tilsyneladende stadig rykker frem, og Menneskehedens Vilkaar dog forbedres, bliver det

stadig et Liv under en højere Udvikling eller rettere en Vandring opefter.

Ingen vil kunne nægte, at selv det fattigste Menneske nu om Stunder lever under langt bedre Vilkaar end den nøgne Hulebeboer, der i Fortidens historiske Mørke maatte udkæmpe de frygteligste Kampe med Kæmpedyr og levede et Liv, som vi nu vilde kalde dyrisk.

Hvis man opstaar under denne Form, kan det vel næppe nægtes, at man stadig faar en ny Chance og man rykker frem fra et højere Plan end forhen.

Jeg skal vel vogte mig for at fremføre dette, som et Bevis paa et evigt Liv, men det er kun et Tankeeksperiment, der maaske kan bygges videre paa.

Om det evige Liv virkelig skulde bestaa i en evig Besjæling af Stoffet er jo ej heller utænkeligt. Videnskabsmændene paaviser ganske vist, at Universet er under Opløsning.

Atomere og Elektroner forvandles til Kraftstråler og det fysiske Univers synes at vende tilbage til sit Udspring.

Men under denne Proces er vi selv vidende om, at der paa vor Jord, et lille Askefnug i den store Verdensbrand, opstaar et sjæleligt Fænomen, der søger at løse Tilværelsens Gaader og bereder sig til at overtage det fysiske Univers Faldtbo.

Spørgsmaalet er kun, om Videnskabsmændenes Observationer og Iagttagelser kan staa for Kritik og om det, de observerer, er andet end et Spejlbillede af Virkeligheden, fordi vi ogsaa her mangler Evnen til at fatte Verdensrummets sande Dimensioner.

Observationer af Himmellegerne kan være noget helt andet end det, vi forestiller os. En logisk Tankerække vil jeg i hvert Fald foretrække, fordi Tilværelsens Problemer ikke kan løses ved Observationer, men kun ad Tankens Vej. Det falder jo i og for sig ogsaa i Traad med, at det sjælelige maaske en Gang bliver det herskende i Universet.

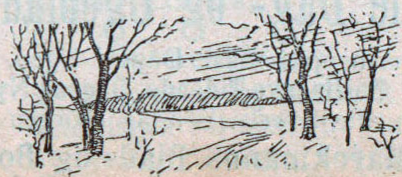
Utænkelig er det vel ej heller, at der kunde findes Væsener, som slet ikke opfattede Mennesket som en fast Masse, men var i Stand til at færdes uhindret overalt og bevæge sig igennem alt, hvor vi ellers møder Modstand.

Vi ved af Erfaring, at der findes dødbringende Microber, som gaar igennem selv det fineste Porcelainsfilter, og som naturligvis passerer uhindret igennem vort Legeme uden at opfatte det som en fast uigennemtrængelig Masse. Men en saadan Teori kan ikke blive andet end fri Fantasi, det synes ikke at være muligt, at opstille nogen anden Analogi end den svage Sammenligning med Microber.

Tager man Fantasi for meget tilhjælp, gaar den sunde Fornuft og Logiken sin Vej, og selv om ogsaa Kunstneren ved Hjælp af sin Fantasi ofte naar det sublime eller det geniale, saa maa Forsøgene paa at løse Tilværelsens store Problemer antagelig ske ved Hjælp af den Fornuft, som vel er givet os, fordi Tilværelsen kun i denne er i Besiddelse af det Øje, hvormed den ser sig selv!

En Tilværelse, som ikke blev betragtet af nogen eller noget, fristes man til at sige, maatte være ganske meningsløs.

Kurt Koch.

Averterende,

der endnu ikke har indløst de af os udsendte Indbetalingskort paa skyldige Beløb fra sidste Regnskabsaar, bedes indbetale dette paa vor Postkonto Nr. 14146 — inden 8 Dage. Vi har store Udbetalinger og vil gerne spare Dem for de med Incasso foregede Udgifter.

Otto Gornitzka.

Smaa Annoncer bedes saavidt muligt betalt Kontant.

Se her!

Svinekørsel

til Slagteriet udføres hver Modtagelsesdag til billigste Pris.

Anthón Koføed, Klemensker.
Tlf. n. 7 y

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassevilkaar 4 -
Boxer udlejes.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Incassationer, Ejendomshandler. Dokument-skrivning, Dødsbehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Termins-ydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

D. F. D. S.

REJSEBUREAU

Billetter for Rejse med Skib og Tog overalt i Indland og Udland.

Rejseplaner tilrettelægges.

Hotellophold reserveres.

Billige Ferierejser.

Billetter til D. F. D. S.'s

Indenrigs-Ruter.

Alle Oplysninger meddeles:

Bogtrykker Otto Gornitzka
ALLINGE

En ny 4—5 Personers

Bil udlejes

Tlf. 49. Andreas Christensen,
Nørregade, Allinge.

Dame-Overtrækstøvlér.

Stort Udvalg. — Pris fra Kr. 3,50

Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Jeg har paabegyndt et

Fjerkræslagteri

i Klemensker og er altid Køber af al Slags Fjerkræ til Dagens højeste Pris.

Ring blot Kl. ndr. 33 — og jeg henter Fjerkræet fra hele Øen.

J. C. Olesen.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Musik. Klaver — Violin — Orgel —
Lær grundig fra Begyndelsen!
G. Westphal. 10 Kr. pr. Md.

Avertér i „Nordbornholm“!